

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

צו השעה

קובץ מיוחד בקשר עם כ' מר-חשון
יום הולדת כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע

גליון א

שנה י"ז

יוצא לאור על-ידי ועד 'חיילי בית דוד'

770 איסטערן פארקוויי - ברוקלין, נ.י.

ובפרט לאחרי שכ"ק מו"ח אדמו"ר
נשיא דורנו הכריז שתפקיד דורנו –
צו השעה – לעסוק בהפצת התורה
והיהדות והפצת המעיינות חוצה, כפי
שהכריז גם אתמול ושלשום כבר, בשנה
שעברה, ולפני עשר שנים וכו', וחוזר
ומכריז בעצם היום הזה!

(משיחת ש"פ וירא, ח"י מרחשוון ה'תשמ"ט - מוגה)

נערך ע"י:

ועד חיילי בית דוד
בית משיח, בית חיינו
770 איסטמערן פארקווי, ברוקלין נ.י.

להערות ותיקונים, או להצטרפות

לרשימת הדיוור בדוא"ל:

VAAD770@GMAIL.COM

אל אחינו אנ"ש ותלמידי התמימים יחיו,
שלום וברכה!

בקשר עם יום הבהיר כ"ף מרחשון הבעל"ט יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר
מוהרש"ב נ"ע מייסד ישיבת תומכי תמימים אנו מוציאים לאור קובץ מיוחד "צו
השעה - יפוצו מעיינותיך חוצה" ובו:

• קטעים משיחת ש"פ וירא ה'תשמ"ט (כקביעות שנה זו), בה מעורר כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א במילים מיוחדות על הצורך ההכרחי בהתעסקות ב'הפצת
המעיינות חוצה', וכחלק מההכנה לכ' מר-חשוון - יום ההולדת דכ"ק אדמו"ר
הרש"ב נ"ע.

• "רוח החיים בעבודת החסידות" - אגרת מיוחדת מאת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ
נ"ע, בה מבאר את עניינה של אהבת החסידים למורם ונשיאם ואהבה חסידותית
זה לזה, אשר היא רוח החיים בעבודת החסידות. וכן את שיחת כ"ק אדמו"ר מלך
המשיח שליט"א מתאריך י"א שבט ה'תשכ"א, העוסקת בדברי כ"ק אדמו"ר הריי"צ
במכתב הנ"ל.

כמו-כן הבאנו ליקוט מיוחד מדברי כ"ק אדמו"ר הריי"צ בעניין אהבתם של
חסידים לרבם. אשר בדברים אלו ישנם הוראה והדרכה מיוחדת לכל אשר בשם
חסיד יכונה. ובפרט בזמננו אנו, זמן של "העלם והסתר הכי נורא", אשר איננו זוכים
לראות את כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעיני בשר.

• תיאור מרטיט מתפילת מנחה ב"ד חשוון תשנ"ד, אשר תפילה זו התבררה
למפרע כהפעם האחרונה לע"ע בה זכינו לראות את כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
בעינינו הגשמיות, ובימים אלו לאחר עשרים וחמש שנים בהם לא זכינו לחזות באור
פני מלך מתגברת תביעתנו ודרישתנו "עד מתי?!" "רצוננו לראות את מלכנו?!".

ובעמדנו לאחר סיום מלחמתם של התמימים - חיילי בית דוד - נגד אלו אשר
חרפו עקבות משיחך, גוברת הציפיה והביטחון שכבר ברגעים אלו עוד קודם כ"ף
מר-חשוון נזכה לראות בעיני בשר את כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א גואלנו
מגלות זה האחרון, ונכריז לפניו מתוך שמחה וטוב לבב:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד 'חיילי בית דוד'

770 בית משיח, בית חיינו

צו השעה

קטעים משיחת ש"פ וירא ה'תשמ"ט (כקביעות שנה זו) בה מעורר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במילים מיוחדות על הצורך ההכרחי בהתעסקות ב'הפצת המעיינות חוצה', וכחלק מההכנה לכ' מר-חשוון - יום ההולדת דכ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע.

ובאותיות פשוטות - בנוגע לפועל ממש:

ישנם יהודים רבים שנמצאים במעמד ומצב של רעב וצמא למזון רוחני, יהדות, תורה ומצוות! עד לפנימיות התורה, כלשון הכתוב "לא רעב לחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'", ולכן, חובתו וזכותו של כאו"א להשתדל לחפש אחריהם (ובפרט שאין צורך לחפש אחריהם מכיון שפוגשים אותם בכמה מקומות), ולהאכילם ולהשקותם במזון רוחני - תורה, שנקראת לחם וכן מים, עד לפנימיות התורה שנמשלה לחלב ודבש, שמן ויין.

ומובן גודל ההכרח והנחיצות שבדבר - מכיון שזה"ע של פיקוח-נפשות (ברוחניות), שהרי, לא מדובר אודות יהודים שחסר אצלם רק ענינים של תענוג בלבד (שגם אז צריכים להשתדל לתת להם, כאמור, "ג' לשונות בחרדל"), אלא, אודות יהודים שחסר אצלם המזון הרוחני המוכרח לקיומם, יהודים שאין להם אפילו "לחם צר ומים לחץ".

ובלשון הרמב"ם - "חיי בעלי חכמה (כאו"א מישראל, "עם חכם ונכון").. בלא תלמוד תורה כמיתה חשובין!", ולכן, כשפוגשים ברחוב יהודי שהי' צריך להיות ניכר עליו שהוא "חכם", במעשיו כו' ובדיבורו ובהילוכו וכו' (עשרה דברים), ובפועל ממש לא ניכרת בו תכונת החכמה (אפילו באחד מעשרה דברים הנ"ל), הרי, מובן ופשוט גודל הרחמנות עליו, להיותו במצב של פיקוח-נפשות ("כמיתה חשובין").

ומכיון שכן, צריך כאו"א להשתדל בהכנסת אורחים וגמילות חסדים ברוחניות - ע"י

הפעולה בהפצת התורה והיהדות, עד להפצת המעיינות חוצה.

יכול מישהו לטעון (וכן הוא באמת) שכבר עסק רבות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, וכבר קירב יהודים רבים לתומ"צ, ומהו ההכרח כל כך שגם כרגע זה יעסוק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה?

יכול מישהו לטעון
(וכן הוא באמת)
שכבר עסק רבות
בהפצת התורה
והיהדות והפצת
המעיינות חוצה,
וכבר קירב יהודים
רבים לתומ"צ, ומהו
ההכרח כל כך שגם
כרגע זה יעסוק
בהפצת התורה
והיהדות והפצת
המעיינות חוצה?

והמענה על זה – בהנהגתו של אברהם אבינו:

במשך שנותיו של אברהם אבינו(לפני המילה) – עסק רבות בפירסום אלקות בעולם, כמ"ש "הנפש אשר עשו בחרן", "שהכניסן תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים כו", ובלשון הרמב"ם "התחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלקה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד, והי' מהלך ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה, עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא כו' עד שנתקבצו אליו אלפים ורבות כו".

ואעפ"כ, בהיותו בן תשעים ותשע שנה, ביום השלישי למילתו (לאחרי שזה עתה מל לא רק את עצמו, אלא גם) את "כל אנשי

ביתו יליד בית ומקנת כסף") – ישב פתח האוהל לראות אם יש עובר ושב שיכניסם בביתו, אולי יעבור עוד אדם אחד שיוכל להאכילו ולהשקותו ולפעול עליו לברך למי שאמר והי' העולם, ומיד כאשר "זירא והנה שלשה אנשים", אזי "זירץ לקראתם וגו".

ומזה מובן גם בענייננו – שאע"פ שכבר עסק ופעל רבות בהפצת התורה והמעיינות, עליו להמשיך ולהוסיף יותר ויותר, לקרב עוד יהודי ועוד יהודי כו'.

ובפרטיות יותר – המשך הפעולה (לא להסתפק במה שפעל עד עתה) נוגע הן מצד הזולת והן מצדו הוא:

מה שטוען שכבר עסק רבות בהפצת התורה והיהדות, ה"ז בבחינת "אני את נפשי הצלתי", למלא חובתו בהפצת התורה והיהדות; אבל אותו יהודי שנמצא עתה במצב של פקו"נ – לא יושע מזה שפלוני עסק אתמול בהפצת התורה והיהדות!

ואפילו בנוגע לחובתו לעסוק בהפצת התורה והיהדות – הרי, עצם העובדה שרואה ("וישא עיניו וירא") יהודי שנמצא במצב של פקו"נ, בהשגחה פרטית (כתורת הבעש"ט הידועה"), מהווה הוכחה ברורה שענין זה שייך אליו, היינו, שהפעולה על יהודי זה

היא חלק מתפקידו ושליחותו (ובודאי ניתנו לו הכחות הדרושים לכך, שהרי אין הקב"ה מבקש אלא לפי כחו), ולכן, עליו להניח כל עניניו ולרוץ ("וירץ לקראתם") כדי לגמול חסד עם יהודי זה, לקרבו להקב"ה, לתורה ומצוותיו.

ובפרט לאחר ש"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הכריז שתפקיד דורנו – צו השעה – לעסוק בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, כפי שהכריז גם אתמול ושלשום כבר, בשנה שעברה, ולפני עשר שנים וכו', וחוזר ומכריז בעצם היום הזה!

ויש להוסיף ולהדגיש שהמדובר אודות הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה שיין לכאו"א מישראל, למגדול ועד קטן, האנשים והנשים והטף – שיכולים וצריכים להשפיע על כאו"א מהם, וכאו"א מהם יכול וצריך להשפיע על אחרים (ואם טוען שאינו יודע כו', הרי, בכל מקום ומקום ניתן למצוא מי שילמד אותו, ויוכל להשפיע כו'), גם הקטנים, שכן, בימינו אלו נתבארו גם עניני החסידות באופן המובן גם לקטנים, ובלשון הזהר בפרשתנו "כד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבי" דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא כו" (בבחינת "וירא אליו ה").

[ולהעיר, שיכולים וצריכים להתחיל בזה תיכף ומיד, וגם במקום זה, שבודאי נמצאים כאלו שיכולים להוסיף אצלם ידיעות בתורה, הן בנגלה בתורה והן (ועאכו"כ) בתורת החסידות, החל מענינים שהזמן גרמא – עניני שבת וכו'].

והוראה נוספת מסיום הפרשה (בשיעור דיום הש"ק) – שגם היא נכללת ב"וירא אליו ה" (כנ"ל ס"א) – פרשת העקידה:

התוכן דפרשת העקידה הוא – ענין המסירת נפש להקב"ה. וההוראה מזה – שהענין ד"וירא אליו ה" צריך לחדור וחוודר בכל מציאותו, עד למסירת נפש, כולל גם שעבודתו בגמילות חסדים (שע"ז נעשה הגילוי ד"וירא אליו ה") נעשית מתוך מסירה ונתינה מוחלטת, עד למס"נ, ע"ד וכדוגמת המס"נ דאב רהם אבינו לגלות אלקות בעולם.

ועד לתיבה האחרונה שבפרשה – "מעכה", ר"ת מלך על כל הארץ,, תכלית הביטול, שהרי, מציאותו של המלך היא המציאות של כל אנשי המדינה, שאין להם מציאות מצ"ע, אלא כל מציאותם היא מציאות המלך, וענין זה פועלים בכל העולם כולו – "מלך על כל הארץ".

ומזה באים לפרשת חיי שרה (שמתחילין לקרוא בתפלת מנחה) – "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה", "כולם שוין לטובה", היינו, שאצל כל אחד ואחת מישראל (בנה ובתה של שרה, ראשונה שבאמהות) חודרת נקודת המס"נ ("פרחה נשמתה", שלימות העבודה) בכל שנות החיים – נשמות בגופים, לאורך ימים ושנים טובות, יותר מקכ"ז שנה, עד לחיים נצחיים.

אמנם, עדיין יכולים לשאול על האמור לעיל שאצל כאו"א מישראל יכול להיות הענין ד"וירא אליו ה" – מדוע לא רואים הגילוי ד"וירא אליו ה" בפועל ממש?!

המענה לזה:

א) לכל לראש – העובדה שאינו רואה בעיניו בשר, אינה משנה את המציאות בפועל, כידוע המשל דכ"ק מו"ח אדמו"ר מחכמים שנוסעים בעגלה רתומה לסוסים ומדברים דברי חכמה שמחשבתם של הסוסים על התבן כו' אינה משנה את מציאותה של החכמה שבה עוסקים החכמים היושבים בעגלה.

ומכיון שכן, יש להוסיף בכל הפעולות וההפצות התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ביתר שאת וביתר עוז, וביתר חיות והתלהבות כר, כדי למהר ולזרוז את הגאולה האמיתית והשלימה, אשר, אפילו זירוז ברגע אחד בלבד הו"ע גדול ביותר, מכיון שמדובר אודות גאולת כל בניי שבכל הדורות, וגאולת השכינה!

ב) מצינו בכמה ענינים ש"אע"ג דאיהו לא חזי מזול' חזי", ועד"ז בנדו"ד, ש"מזול' חזי" הגילוי ד"וירא אליו ה'", ובמילא, פועל פעולתו גם בחלק הנשמה המלוכשת בגוף, עד לפועל ממש.

ג) ועיקר: "וירא אליו ה'" בפועל ובגלוי ממש – יהי' בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכל פעולה ופעולה (ובמיוחד בענין דהכנסת אורחים וגמילות חסדים ברוחניות) ממהרת ומזרזת עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' "וירא אליו ה'" בפועל ובגלוי ממש.

ומכיון שכן, יש להוסיף בכל הפעולות והפצות התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, ביתר שאת וביתר עוז, וביתר חיות והתלהבות כר, כדי למהר ולזרוז את הגאולה האמיתית והשלימה, אשר, אפילו זירוז ברגע אחד בלבד הו"ע גדול ביותר, מכיון שמדובר אודות גאולת כל בניי שבכל הדורות, וגאולת השכינה!

וכן תהי' לנו – שתיכף ומיד ממש זוכים לגילוי ד"וירא אליו ה'" בראי' חושית, כפי

ש"כבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה", כולל גם הגילוי בכל העולם כולו (בכל שבע ועשרים ומאה מדינה שעליהם מלכה אסתר בתה של שרה שחייתה שבע ועשרים ומאה שנה), כאמור, "מלך על כל הארץ" – בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, ולהר הקודש – "הר ה' יראה", תיכף ומיד ממש.

••

ענין נוסף ביום הש"ק זה – שממנו מתברך יום כ"ף מרחשון, יום הולדת דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, שחל בשנה זו ביום השני בשבוע (בתוך שלשה ימים מיום

הש"ק), מהקביעות דיום ההולדת בפעם הראשונה (בשנת כתר"א) – "ביום השני פרשת חיי שרה בעשרים לחודש מרחשון.

וידוע גודל העילוי דיום ההולדת (ועאכו"כ יום הולדת של צדיקים), ש"מזלו גובר", ובתוספת עילוי והתגברות משנה לשנה, ובפרט לאחרי שנשלם מחזור ראשון דקכ"ז שנה (תרכ"א – תשמ"ח) – כלשון הכתוב בפרשת השבוע דיום ההולדת שקורין בתפלת מנחה: "ויהיו חיי שרה) מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", שבהם כלולים כל עניני העבודה בכל כחות הנפש, הן כחות המקיפים, רצון ותענוג ("מאה שנה"), והן כחות הפנימיים, מוחין ("עשרים שנה") ומדות ("שבע שנים") – ועומדים בסיומה של השנה הראשונה למחזור השני דקכ"ז שנה, שבהם ניתוסף עילוי שבאין-ערוך בכל פרטי הענינים ד"מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים", באופן ד"כפלים לתושי".

ולכן, יש לנצל כדבעי יום סגולה זה (כולל גם ההכנה בימים שלפניו, וההמשך בימים שלאחריו) להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בהליכה "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו", היינו, להוסיף בכל ג' הקוין תורה עבודה (תפלה) וגמ"ח, כפי שמוארים וחדורים בפנימיות התורה, תורת חסידות חב"ד, כולל ובמיוחד – הפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

וכדי שהפעולה והנתינת-כח דיום ההולדת על כל השנה כולה תהי' בהצלחה יתירה ובתוקף גדול יותר – כדאי ונכון לקשר זה עם ישיבת תומכי תמימים:

מהפעולות הכי עיקריות של בעל יום ההולדת (פעולות רבות וגם נשגבות, שחלקן נמשכות עד עצם היום הזה, נוסף על "פירותיהן ופירי פירותיהן עד עולם" בנוגע לכל הפעולות) היא – התייסדות ישיבת תומכי תמימים, "בנין עדי עד", בית קבוע ונצחי, שבו עוסקים בלימוד "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה", ועוסקים בעבודת התפלה, ועוסקים בגמילות-חסדים, כולל ובמיוחד גמילות-חסדים, ברוחניות, הפצת התורה (הנגלית) והמעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

ולכן, כדאי ונכון שבין הפעולות המיוחדות שעושים ביום ההולדת דכ"ף מרחשון, יעשו כמה פעולות בתוך בנין של ישיבת תומכי תמימים, בית גשמי ששייך לבעל יום ההולדת – שהרי, מובן ופשוט (ונראה במוחש) שאינה דומה ההתבוננות במחשבה (ואפילו הדיבור) בלבד לגבי ראי' מוחשית ממש", ובמילא, כשעושים פעולה מסויימת בקשר לבעל יום ההולדת ובעת מעשה נצב לנגד עיניו בית גשמי ששייך לבעל יום ההולדת (בניו הישיבה שלו), ולא עוד, אלא, שעומד בתוך הבית, בין ד' הכתלים הרצפה והגג, באופן שכל מציאותו היא בתוך ה'מקיף'- דהבית, המקיף דתומכי תמימים כו' – אזי ניתוסף התעוררות יתירה, חיות והתלהבות כו' בכל פעולות אלו באופן שבאין-ערוך, וגם השפעתן על כל השנה כולה היא בתוקף גדול יותר.

ובנוגע לפועל:

בכל עיר ועיר שיש בה ישיבת תומכי תמימים (השם שנקרא ע"י מייסד הישיבה בעת ההקפות דשמח"ת לאחרי אמירת "תומך תמימים הושיעה נא"), ישיבה מרכזית

או סניף כו', הן הישיבות שבחוף־לארץ, והן (ועאכו"כ) הישיבות בארצנו הקדושה, שיש בה קדושה יתירה כו' – ישתדל כאו"א מהנמצאים בעיר זו להכנס לבנין הישיבה במשך יום ההולדת כ"ף מרחשון (ומה טוב – גם בימים שלפניו ושלאחריו), ולעשות פעולות טובות בכל ג' הקוין דתורה תפלה וגמ"ח, להתפלל (או לומר מזמור תהלים, כולל ובמיוחד – המזמור המתאים למספר שנותיו, מזמור קכ"ט), ללמוד מתורתו של בעל יום ההולדת, ולתת צדקה עבור מוסדותיו של בעל יום ההולדת, המתנהלים ברוחו כו'.

[ובעיר שאין בה ישיבת תומכי תמימים, ואא"פ בקל לילך לעיר אחרת כו' – יכולים לעשות זאת בתוך בנין שהוא מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, כמו, בית־חב"ד, בית תורה תפלה וגמ"ח].

ומובן, שע"פ הציווי "ואהבת לרעך כמור", (כפי שאומרים בהתחלת היום "הריני מקבל עליו מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך"), יש להשתדל להשפיע גם על יהודים נוספים, ובלשון המשנה, "יתן ויתנו אחרים, חסיד", שגם הם יעשו כהנ"ל ביום ההולדת כ"ף מר־חשון.

ועוד ועיקר – שפעולות אלו תיעשנה ברבים, "ברוב עם הדרת מלך", ובפרט ע"פ מ"ש בעל יום ההולדת בקונטרס החלצו הידוע, ש"ההסכם אשר עושים שנים או רבים יש לזה חיוזק הרבה יותר מההסכם שעושה בפ"ע כו".

ויש להוסיף, שכדאי ונכון שבין הענינים שלומדים מתורתו של בעל יום ההולדת ילמדו גם קונטרס החלצו – כידוע ומבואר בשיחותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו פרשת קונטרס זה, אמירתו ב"פ (בשמחת ובש"פ נח), והסיבות שעוררו לאמירת המאמר וכו' כולל גם – הוראתו להדפיס הקונטרס ולהפיצו (ומיני אז נדפס כו"כ פעמים והופץ כו') כדי שילמדו בו מזמן לזמן באופן ד"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", שע"ז יתוסף באהבת ישראל ואחדות ישראל (ועאכו"כ שלילת ההיפך ח"ו), כמבואר בארוכה בקונטרס החלצו.

ויה"ר שפעולה הנ"ל תוסיף עוד יותר בהענין ד"החלצו מאתכם אנשים לצבא גו" (כולל גם נשים וטף) – לסיים מלחמת בית דוד, לנצח את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" (כדברי בעל יום ההולדת אודות תלמידי תומכי תמימים), ולהביא בפועל ממש את דוד מלכא משיחא, תיכף ומיד ממש.

ובהמשך להאמור אודות הבנין דתומכי תמימים – כאן המקום להכריז גם אודות בנין בתים, בתי תורה בתי תפלה ובתי גמ"ח, הנחת אבן פינה, וכיו"ב.

וכרגיל בכגון־דא – יעלו עתה אלו שהכינו קנקני משקה עבור מסיבות והתועדויות בקשר לענינים הנ"ל ויכריזו פרטי הדברים, ויזמינו את המסובים כו'.

ויה"ר שפעולות אלו ימהרו ויזרזו עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שלא יצטרכו ל"זירוז", מכיון ש"מיד הן נגאלין", ו"לא עיכבן כהרף עין" תיכף ומיד ממש.

אילו לשלמה המלך היה רבי...

”אילו היה נוסע אל רבי, הרי לא זו בלבד שהחכמה היתה באופן אחר, היו לו גם חברים חסידיים, והיה נוכח בהתוועדות חסידית, ואז היה מצייר כל ההפלאות של אוהב ואהוב על חסידים ורביים” • קטעי שיחות ואגרות קודש מכ”ק אדמו”ר (מהוריי”צ) נ”ע

פעם ישבו ר' הלל מפאריטש, ר' זלמן זעזמער ור' פסח ממלסטבקה והתוועדו, נפגשו בליובאוויטש במפתיע, ושמוחו מאד אחד עם השני באהבה וידידות נפלאה. בינתיים נכנס ר' אייזיק מהומיל, והשמחה גדלה והתוועדו בצורה טובה מאד.

כידוע היה ר' זלמן "משכיל" נפלא, עמקן גדול, היה מדבר דברים קצרים ועמוקים מאד (רבינו הזקן אמר: אימרה של ר' זלמן צריכים ללמוד, הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק זצוקלה"ה נבג"ם זי"ע מביא בשמו באחד מהמאמרים: גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור, גולל אור שלפני הצמצום מפני חושך הצמצום וחושך הצמצום מפני שיתגלה אור העצמי) ועשה את ר' הלל מפאריטש לחסיד.

ר' פסח היה "עובד" גדול ובעל מדות תרומיות. בהתוועדות זו התלהט מאד ר' פסח ממלסטבקה חיבק את ר' זלמן זעזמער, נישקו ופרץ בבכי רב, באמרו: זלמן, זלמינקע, אילו הלב שלך היה כלי אמיתי לראשך היה הכל באופן אחר לגמרי, איזו רחמנות היא עליך.

ואמר ר' הלל מפאריטש שהוא התפעל ממדת החסידות של ר' זלמן זעזמער וממדת האמת של ר' פסח ממלסטבקה.

שלשתם, ר' זלמן, ר' הלל ור' פסח היו עייפים מאד מאותה התוועדות, והחלו להתנמנם. ר' אייזיק הרי הגיע במאוחר - היה עוד בכוחו להתוועד, ור' אייזיק הרי היה בעל חושים וכשרונות נפלאים ובעל ציור בדיבור יפה ומסודר ופה מפיך מרגליות.

נענה ר' אייזיק ואמר: שלמה המלך הרי היה נעלה בחכמה ככתוב "ויתן אלקים חכמה לשלמה", "החכמה גו' נתון לך", ומה יכול להיות יותר נעלה ויותר טוב מחכמה, ומה גם עצם החכמה, מכל מקום לא היה לו רבי. אילו היה נוסע אל רבי, הרי לא זו בלבד שהחכמה היתה באופן אחר, היו לו גם חברים חסידיים, והיה נוכח בהתוועדות חסידית, ואז היה מצייר כל ההפלאות של אוהב ואהוב על חסידים ורביים.

בהיותי בפעמים הראשונות בליאזנה - אומר ר' אייזיק - כשהייתי עדיין אברך צעיר, לנתי ב"מנין הקטן" של הרבי, והתעוררתי באמצע הלילה, והנה זלמן, משרתו של הרבי, הולך ונר בידו, והרבי בעצמו צועד לידי, התבלבלתי מאד ולא היה בכחי להניע אבר, כך אוהב רבי חסידים יותר מאשר אמא את בנה.

(ליקוטי דיבורים ח"ה בלה"ק, עמ' 1084 ואילך)

פשוט לאהוב את הרבי

ההתקשרות האמיתית היא בלימוד המאמרים והקונטרסים, בהתוועדות אנ"ש ש"י ובהתעוררות האהבה.

מנהג חסידים המקושרים, ככל דור ודור, שהיו קובעים לעצמם זמן מיוחד . . . להתעורר ברגשי אהבה למורם ורובם - פשוט ליב האבען דעם רבי'ן [= לאהוב את

הרבי] באהבה מורגשת בלב כמו אהבה בשרית לאשה ובנים - נוסף על הזכרון בכל ברכת המזון בהרחמן הוא יברך את מורנו - ובהתעוררות רגש אהבה היו מציירים לעצמם אותם הזמנים שהיו ביחידות או ששמעו דא"ח או היו בעת ההתעודות, שבאופן כזה היו תמיד מקושרים, והעולה על כולנה היא עבודה בפועל, כל אחד לפי יכולתו, הן בעצמו והן עם זולתו.

(אג"ק כ"ק אדמו"ר (מהור"י"צ) נ"ע, ח"ו ע' שנג)

האהבה שהרבי אוהב את החסיד

כשקוראים המכתבים של הרביים, הן מכתבים כלליים והן מכתבים פרטיים, רואים את האהבה והחיבה של הרביים לחסידים. האהבה הגדולה ביותר בלשון בני-אדם היא אהבת האדם לבנים, הנה באמת גם אהבה זו היא כלא חשיבא לגבי האהבה שרבי אוהב את החסיד.

(לקוטי דיבורים ח"א ע' פח)

התקשרות פנימית ועצמית

ארבעה אופנים בהתקשרות רבי וחסיד:

(א) רבי ותלמיד, היינו משפיע ומקבל. (ב) התקשרות ודבקות, היינו התאחדותם של חסיד ורבי ששניהם מתאחדים בהתאחדות גמורה על ידי תורה ועבודה. וכמאמר הידוע שהרבי (מהור"ש"ב) נ"ע ענה ב"יחידות" לאחד שבקש להיות מקושר: התקשרות היא על ידי תורה, למד את החסידות שאני אומר ותהי' מקושר. (ג) רבי וחסיד - אב ובן. (ד) רבי וחסיד - מאור ואור.

גם באופן של מאור ואור שהוא הדרגה הגבוהה

ביותר, העיקר הוא ההתקשרות הפנימית והעצמית. אין זו רק התקשרות שאחד זוכר את השני תמיד, החסיד את הרבי והרבי את החסיד, אלא התקשרות והתאחדות כזו

הדפיקה בדלת
היא מה שמחונך
חסידי אומר: רבי
אני שלכם, אני
מתמסר אליכם
לגמרי, זה רק
שהקלוגינקער,
החכם להרע,
היצר הרע, רוצה
לרמות אותי,
להכניסני בשק,
אני בעצם לא
רוצה את זה,
אני שלכם, אני
רוצה להיות כמו
שצריך, רחמו
עלי רבי והוציאו
אותי מאיפה
שאני נמצא,
והעמידו אותי
איפה שאני צריך
להיות.

שכל אחד משלים אמיתת מהותו של השני, כמו אור ומאור, מאור מגלה אור עצמי ואור עצמי הוא גילוי המאור, כי הא בהא תליא, וכך הוא ברבי וחסיד, כל זה מתגלה בצורת אהבה פנימית.

(לקוטי דיבורים ח"א ע' נ)

חסידים אינם מבודדים

פעם אחת התוועדו חסידים הראשונים - בשנת תקמ"ד-תקמ"ז אשר רובם היו מבחירי האברכים בני תורה מגזע העלומ'שע, ותוכן שיחתם היתה:

מה פעל הרבי עם חסידות בהנוגע לבן-אדם עצמו? אמרו: תורה לא חסר למדו הרבה ביסודיות. מעבודה לא ידעו שצריכים ושחסר. גשמיות מיותר לא ה', ולא ה' נצרך, ועכשיו אין מותרות ולא צריך את זה.

הרבי - רבינו הזקן - הסיר את הבדידות. פעם הרבי - הר"מ והגאון - היה מבודד לעצמו והתלמידים היו מבודדים לעצמם. דרך החסידות שיסד הרבי הוא ההישג האלוקי הגדול, שהרבי אינו מבודד וחסידים אינם מבודדים.

(ספר השיחות ה'ש"ת ע' 111)

דפיקה בדלת

בין החידושים שחסידות פעלה הוא שלחסידי יש רבי, חיים עם פתגם של הרבי, עם תנועה, עם ניגון.

כשחסיד שומע פתגם או תנועה או ניגון מהרבי הוא נהי' באותו רגע, עם הנר"נ שלו - נפש רוח ונשמה - מקושר לרבי. לחזור על הפתגם או ניגון, שהרבי אמר או ניגן, אפילו אם חוזרים על הפתגם רק בחיצוניות זה נקרא דפיקה בדלת.

הדפיקה בדלת אומרת שהוא פה ושרוצה להיכנס. לדפוק בדלת ולא לרצות להיכנס הרי לא יעשו, אין חלילה עזות פנים כזאת לדפוק ולא לרצות להיכנס, הוא הרי לא כזה, אלא בחיצוניות זה נקרא דפיקה בדלת.

הדפיקה בדלת היא מה שמחונך חסידי אומר: רבי אני שלכם, אני מתמסר אליכם לגמרי, זה רק שהקלוגינקער, החכם להרע, היצר הרע, רוצה לרמות אותי, להכניסני בשק, אני בעצם לא רוצה את זה, אני שלכם, אני רוצה להיות כמו שצריך, רחמו עלי רבי והוציאו אותי מאיפה שאני נמצא, והעמידו אותי איפה שאני צריך להיות.

(לקוטי דיבורים ח"ג ע' תקט"ז)

אהבה היא חוט המקשר את החסידים אחד בחבירו,
והיא חוט המקשר רבי בחסידים וחסידים ברבי.

האהבה היא רוח החיים בעבודת החסידות

אהבת החסידים וברכתם בוקע רקיעים • לפנינו אגרת מיוחדת מאת
כ"ק אדמו"ר מהור"י נ"ע בה מבאר את עניינה של אהבת החסידים
למורם ונשיאם ואהבה חסידותית זה לזה, אשר היא רוח החיים בעבודת
החסידות.

- תרגום חפשי ללה"ק בעריכת "ועד חיילי בית דוד" -

ב"ה, א' מ"ח, תרצ"ט.
אטוואצק.
שלום וברכה.

מכתבו במועדו קבלתי, אמנם בימי המועדים אין הזמן גרמא לענות על מכתבים,
דברים המעטים בכמות והמרובים וגדולים באיכות, כי אנ"ש צמודי לבבי ואהובי
נפשי השואלים ודורשים בשלומי יקר לי זה במאד מאד.

בחורף תרס"ג בהיותי עם הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע בעיר
ויען, באחת הלילות זכיתי לשמוע שיחה ארוכה בענין מהי אהבה חסידותית זה
לזה ואהבת חסידים למורם ונשיאם, ועד כמה יקרה אהבה טהורה כזו למעלה, ועד
כמה יקרה היא למטה.

ויואל לספר לי את אשר שמע מאת כ"ק דודו הרה"ק רחש"ז זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע מליאדי: פעם נכנס אל כ"ק אביו אדמו"ר הצ"צ וימצאהו יושב ולומד סוגיא באה"ע בהנוגע לתשובה בשאלת עגונה, ובתוך כך נכנס גם כ"ק אחיו כ"ק דודו הגאון הרה"צ מהרי"נ זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע וכ"ק גיסו כ"ק דודי הגאון החסיד ר' לוי יצחק זצוק"ל זי"ע - שהי' בעל מוח חריף - ויתפלפלו בהסוגיא שעה ארוכה בעמקות גדולה.

**כ"ק אבותינו
רבותינו הקדושים,
ע"י מבט אוהב
חילצו [חסידים]
מהבוץ הרוחני
והעמידו אותם
ב"מעמד ומצב",
כלומר, שמבט
האהבה, לבד זאת
שקירוב זה פעל את
ה"סור מרע", שיצאו
מהבוץ, הנה לבד
זאת מבט האהבה
הקדוש נתן כח
בעבודה, והורה דרך
ב"ועשה טוב".**

אחי הרי"נ - מספר הרחש"ז להוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק - התפעל במאד על גודל גאונותו וחריפותו של כ"ק אאמו"ר, ויאמר מתמימותו: עתה נראה כוחם של החסידים המקושרים באמת ומברכים אותך בלב שלם.

בודאי - אמר כ"ק אאמו"ר הצ"צ - אהבת החסידים וברכתם בוקע רקיעים. ה"הרחמן"מלא האהבה (בברהמ"ז) של משה אלי' - הי' אחד מהחסידים הבע"ב דוויטבעסק, בינוני בידיעה ובעבודה, רק מקושר גדול - עושה פרי טוב למעלה ובא בפועל טוב למטה.

בשיחה הקדושה ההיא ביאר הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק זצוקללה"ה ענין כל הגבוה למעלה מעלה יותר כשהוא נופל נופל למטה מטה יותר, גבהות האהבה ניכרת גם מגודל הירידה של האהבה, מכך שהאהבה נפלה ר"ל כ"כ למטה, עד שכל הסיפורים שאסור לקרותם, מפני שהם מורידים את הנפש ומטמאים אותה ר"ל, מיוסדים על אהבה.

• •

בחסידות מבואר ההפרש שבין נה"ב לאופנים, שאופנים שרשם בתהו למעלה ממדריגת השרפים. גם השרפים הם ממדריגת תהו, אך הם ממדריגה זכה ומבוררת מאשר האופנים, ולכן מעמד האופנים הוא במדריגה תחתונה בעולמות מאשר השרפים, דהשרפים עמידתם בעולם הבריאה, והאופנים בעולם העש' הרוחנית.

נה"ב שרשו משמרי האופנים ושרש שרשו בתהו, והמדריגה בתהו שהיא שרש

שרשו של נה"ב, היא מדריגה נעלית עוד יותר בתהו גופא, ועוד יותר בלתי מבוררת מאשר המדריגה בתהו שהיא שרש האופנים, ומעמד הנה"ב הוא בעולם תחתון יותר מאשר האופנים. האופנים עמידתם בעולם העשי' הרוחנית ונה"ב ירדה לעולם הזה התחתון והגשמי.

הפרש נוסף יש בין האופנים לנה"ב, שהאופנים הגם שירדו לעולם העשי' הרוחנית מ"מ נמצאים הם במדריגות הקדושה, רק שלא נתבררו עדיין, והשרפים כבר נתבררו, רק שלא נכללו, והאופנים עוד לא נתבררו, אך מ"מ הם במדריגות הקדושה, אבל נה"ב ביכלתה להיות ח"ו היפך האלקות, נמצא שירדה למטה יותר.

הבכך מענין זה הוא, שהירידה מורה שבאמת השרש נעלה יותר, וכאשר השרש נעלה יותר הרי הבירור למטה עמוק יותר והעלי' היא למדריגה נעלית יותר.

ומזה שמדת האהבה ביכלתה להיות ח"ו בירידה גדולה כל-כך עד שבכחה, ר"ל, להוריד את הנפש ולטמא אותה ח"ו, הנה זה גופא הוראה על השרש הגבוה של האהבה ועל הכח העליון שיש בכח האהבה לברר את הדרגות היותר תחתונות ולהעלותם למדריגה היותר נעלית.

..

האהבה היא רוח החיים בעבודת החסידות. אהבה היא חוט המקשר את החסידים אחד בשני, והיא חוט המקשר רבי בחסידים וחסידים ברבי.

אהבה - הן בדרך אור ישר והן בדרך אור חוזר - אין לה מחיצות והיא למעלה מהגבלת מקום וזמן.

אהבתי אתכם אמר הוי', אלקות שלמעלה מזמן

ומקום אוהבת את בני', הגם שהם מלוכשים בגופים ונפש טבעי ובהמי ונמצאים בעולם המוגדר בהגדרת המקום ומוגבל בהגבלת הזמן, ויהודים הנמצאים בעולם המוגדר בהגדרת המקום ומוגבל בהגבלת הזמן, אוהבים אלקות שלמעלה מזמן

אצל כ"ק
אבותינו רבותינו
הקדושים, לבד
מענין התעוררות
הרחמים על
המקושרים
היתה גם
עבודת הזכרת
מקושרים,
להזכיר בינו
לבין עצמו את
המקושרים
ולהתבונן
בענין אהבתם
והתקשרותם
כמים הפנים,
אשר זה מעורר
את כחותיו
הפנימיים של
זה שחושבים
אודותיו.

ומקום.

רואים במוחש, שמי שיש לו אוהב נאמן, אפילו בהיותו בריחוק מקום, שמפסיק ביניהם שטח של כמה אלפים פרסאות, אין הנאהב גלמוד, כי בפני האהבה לא קיימת מחיצה ולא שייך ריחוק מקום, וכאשר חושבים אודות האוהב הנאמן מקבלים מידה של חיזוק הכוחות.

כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים, ע"י מבט אוהב חילצו [חסידים] מהבוץ הרוחני והעמידו אותם ב"מעמד ומצב",

כלומר, שמבט האהבה, לבד זאת שקירוב זה פעל את ה"סור מרע", שיצאו מהבוץ, הנה לבד זאת מבט האהבה הקדוש נתן כח בעבודה, והורה דרך ב"ועשה טוב".

אצל כ"ק אבותינו רבותינו הקדושים, לבד מענין התעוררות הרחמים על המקושרים היתה גם עבודת הזכרת מקושרים, להזכיר בינו לבין עצמו את המקושרים ולהתבונן בענין אהבתם והתקשרותם כמים הפנים, אשר זה מעורר את כחותיו הפנימיים של זה שחושבים אודותיו.

רואים במוחש, שכאשר מביטים בחוזקה על אדם אפילו כאשר אינו רואה, מוכרח הוא להחזיר מבט, כי הבטה פנימית מעוררת את עצם הנפש, וכמו-כן כח המחשבה באהבה חייב לעורר את עצם הנפש של הנאהב ונפעלת התקשרות רוחנית בין האוהב לנאהב והגם שהם בריחוק מקום גדול הנה שניהם אינם גלמודים, והם מחזקים ומועילים אחד לחבירו.

יפרוש גיני בשלום ידידינו אנ"ש ד' עליהם יחיו, ויגיד להם ברכתי כי יעזרם השי"ת בכל הדרוש להם בגשמיות וברוחניות.

השי"ת יעזור לשמוע ולהשמיע לבשר ולהתבשר אך טוב בגשמיות וברוחניות.

ידידו הדו"ש ומברכו

(אג"ק כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, ח"ד ע' תכה-תלב)

רגש ההתקשרות "כמים הפנים לפנים"

כאשר נופל לפתע הרהור או רגש של התקשרות, יתכן שהוא מצדו לא עשה מאומה עבור זה, אלא שהרבי הנשיא מתבונן בהתקשרותו ומעורר אותו באופן ד"כמים הפנים לפנים" בכדי שידע שצריכה להיות בזה פעולה מצדו. שיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אודות האגרת המובאת למעלה.

בין העניינים שסיפר הרבי אודות הנהגת רבותינו נשיאינו, ישנו גם הסיפור שאצל רבותינו נשיאינו הי' סדר מזמן לזמן להתבונן ולהיזכר אודות המקושרים, ולהתבונן בענין התקשרותם, שזה הי' פועל אצל אלו שהתבוננו אודותם - להתעורר בענין ההתקשרות ביתר שאת, "כמים הפנים לפנים גו".

והרבי הסביר ע"י דוגמא - שכאשר מסתכלים על מישהו, הנה אפילו כאשר מסתכלים מאחוריו, מרגיש זאת הלה ופונה; הוא אמנם לא יודע את פשר הדבר, אבל הוא חש בכך שמישהו מביט עליו.

ויש להוסיף הסברה בזה: אמרו חז"ל "צדיקים דומים לבוראם".

- בפנימיות הענינים, הרי הדמיון להבורא הוא מצות עשה מן התורה, כפי שמצינו שהרמב"ם מונה במנין מצוות עשה את הציווי להידמות אליו ית' ע"י ההליכה בדרכיו. אלא, שישנם כאלו שאצלם פעמים כך ופעמים כך, "אזיל הכא והכא", אבל אצל צדיק, ועאכו"כ נשיא - ענין זה הוא בתמידות. כיון ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים כ"א חיים רוחניים", והרי המקור והתוכן של רוחניות הוא אלקות, ולכן, אצל הצדיק הענין "להידמות בדרכיו" אינו באופן שמדמה את עצמו לדבר שני,

אלא ענין זה מתעצם עמו - "זה א-לי ואנוהו" - שנעשה כחו וחיותו; הוא חי בזה, ומתנהג בהתאם לכך.

והנה, בנוגע להנהגת הבורא (שדוגמתה היא הנהגת הצדיקים) אמרו חז"ל "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי להם לבריות כו", ועד"ז ה"בת קול" שאומרת "שובו בנים שובבים".

וידוע ביאור הבעש"ט בזה - דלכאורה, כיון שאף אחד אינו שומע את הכרוזים הנ"ל, מהי התועלת שבזה? - שעצם הנשמה שומעת את הכרוזים, ע"ד מארז"ל ש"אע"ג דאיהו לא חזי, מזלייהו חזי". והתועלת שבזה - שהרי בנוגע לעצם הנשמה אין צורך בהכרוזים, כיון שנמצאת מלכתחילה במקום הראוי - שמעצם הנשמה נמשך ופועל בנשמה המלובשת בגוף, כשם שהענין ד"מזלייהו חזי" פעל ש"חרדה גדולה נפלה עליהם", אף שלא ראו ולא ידעו סיבת הדבר, ובנדוד"ד, שכתוצאה מהכרוז "שובו בנים שובבים", למשל, גופלים לאדם הרהורי תשובה ללא הכנה מצדו כלל, עד שאינו יודע מניין באו אליו הרהורים אלו.

ועד"ז הוא גם בצדיקים שדומין לבוראם - שהם מעוררים אצל החסידים את ענין ההתקשרות.

ויש לומר בדרך אפשר, שהכוונה בזה היא, לבאר ולהסביר את העובדה שלפעמים קורה שנתעורר מחדש ענין ההתקשרות או שמתעוררים להוסיף בענין ההתקשרות להרבי הנשיא, ולא מוצאים ביאור מדוע נתעורר אצלו לפתע ענין זה - שיתכן שהסיבה לכך היא שהרבי הנשיא הרהר אודותיו, אודות ענין ההתקשרות שלו, וענין זה עורר אצלו את רגש ההתקשרות "כמים הפנים לפנים".

וכיון שזהו סיפור שסיפר הרבי אודות רבותינו נשיאינו - הרי זה בודאי גם הוראה

(כנ"ל ס"א). אך עדיין צריך להבין - למאי נפק"מ לידע מניין באה ההתעוררות על ענין ההתקשרות?

ויש לבאר זה ע"פ המבואר בנוגע להרהורי תשובה שנופלים לאדם מצד ההתעוררות מלמעלה:

מבואר בלקו"ת שכאשר ישנו ענין שבא באתערותא דלעילא, מצד הכרוז דלמעלה - חל על זה מארז"ל "איש מזריע תחילה", שאז "יולדת נקבה", והרי נשים דעתן קלות, היינו, שההתעוררות היא באופן קל, ובמילא הרי זה עלול לשינויים, ועד שתסתלק ההתעוררות ללא תועלת, ללא פועל יוצא. ולכן, מיד צריך להיות בזה ענין של פועל מצד אתערותא דלתתא, שעיי"ז תומשך ותתקיים למטה ההתעוררות שבאה מצד הכרוז שלמעלה.

כלומר: לכאורה יכול לחשוב לעצמו שכיון שנתעורר בהרהור תשובה, הרי זה סימן שנמצא בדרגא הראוי, ומה צריך לחפש עוד עצות כו'. ולכן יש צורך להבהיר שהרהור תשובה הנ"ל יכול לבוא מצד אתערותא דלעילא, ולולי הפעולה בזה מצד התחתון, עלול לחלוף ח"ו ללא פועל יוצא.

ועד"ז בנוגע למה שסיפר בעל ההילולא, שגם כאשר נופל לפתע הרהור או רגש כו' של התקשרות, יתכן שהוא מצדו לא עשה מאומה עבור זה, אלא שהרבי הנשיא מתבונן בהתקשרות ומעורר אותו באופן ד"כמים הפנים לפנים" בכדי שידע שצריכה להיות בזה פעולה מצדו, שעיי"ז נעשית ההתעוררות באופן השייך אליו, ומביאה אצלו ענין של פועל, שזהו תכלית הענין.

כלומר: כשם שבנוגע להתעוררות אהבה ויראה, הרי אף שאהבה ויראה הם במנין מצוות עשה, ומה גם שגדלה ביותר מעלת האהבה ד"לית פולחנא כפולחנא דרחימותא", מ"מ, נקראים אהבה ויראה בשם "גדפי"ן בלבד, כיון שתכלית האהבה והיראה היא קיום מצוות עשה ושמירת מצוות לא תעשה,

וכמו כן בנוגע להתעוררות תשובה, אף שתשובה היא ענין נעלה ביותר, "בחילא יתיר", "בשעתא חדא וברגעא חדא", מ"מ, התכלית היא שתהי' "שעה אחת בתשובה ומעשים טובים", היינו, שכתוצאה מההתעוררות תשובה יבואו מעשים טובים בפועל.

כן הוא גם בענין ההתקשרות - שהעיקר הוא המעשים טובים שבאים כתוצאה מזה, וכדי שיוכל לעבוד עבודתו בהמעשים טובים שצריכים להיות לאחר רגש ההתקשרות - הרי יתכן שרגש ההתקשרות אינו משלו; ענין זה נותן לו זה שמביט עליו בהסתכלות החזקה, והוא מצדו צריך לעשות כל התלוי בו להאחז ("אָנְהָאַלְטן זיך") בזה, שיומשך ויתלבש במעשיו ובפעולותיו בכל הימים ובכל השעות שלאח"ז.

(משיחת מוצש"ק י"א שבט ה'תשכ"א - תרגום חופשי ללה"ק)

”מתגברים הגעגועים”

יומן מיוחד מתפילת מנחה של יום שישי י”ד מר-חשוון ה’תשנ”ד. הפעם האחרונה בה זכינו לע”ע לראות את כ”ק אדמו”ר מה”מ שליט”א בציבור.

• • •

לאחר חמשה ימים של געגועים עזים לראות את המלך, מתוך דאגה כנה ואמיתית לשלומו של כ”ק אד”ש מה”מ, שהרי אם כדברי חברי המזכירות אשר אין כל דבר מיוחד והכל בסדר - מדוע איננו זוכים לראות את כ”ק אד”ש מה”מ?! התשובה לכל היתה ב-20 דקות שלפני כניסת השבת:

בשעה 5:20 התקבלה לפתע ההודעה ”מנחה נאו” ללא כל הכנות מוקדמות, כאשר רובו של הקהל הי’ משוכנע ש”ציפצוף הביפר” בא להודיע על זמן הדלקת הנרות, שהרי על תפילת מנחה כבר הסיחו את הדעת מזמן, לאחר שבוע שלם שלא ראינו את הרבי...”

770 עצמו הי’ ריק ובקושי ניתן היה להשיג מנין, עת כ”ק אד”ש מה”מ נכנס מיד לתוך החדר המיוחד. הש”צ הי’ המשב”ק שזה עתה סיים את משמרתו, הרב שלום ישראל שי’ חדקוב, ותפילת שמו”ע התארכה מהרגיל. חלקו של הקהל כבר היה בבגדי שבת, אך לחלקו האחר, זה שחזר זה עתה מהמבצעים, היתה בעיה לא קטנה, עקב היות הזמן סמוך להדלקת הנרות כשכל דקה נראית כנצח. אך לוותר על פעם אחת של יחי’ במעמד כ”ק אד”ש מה”מ, בלתי אפשרי, מה גם שזה כבר כשבוע שלא ראינו את כ”ק אד”ש מה”מ, כך שהכמיהה לראותו חזקה שבעתיים.

בסיום התפילה, לאחר שהתריס בחדר המיוחד הורד והש"צ כבר סיים קדיש בתרא, יציאתו של כ"ק אד"ש מה"מ התמהמהה, וכך עברו להן עוד כ-5 דקות של ספקות: לאן מועדות פני כ"ק אד"ש מה"מ, ליציאה אל הקהל או שמא לחזור לחדרו הק? הקהל ניגן 'יחי בלב שלם, וכעבור מספר דקות, בשעה 5:40, יצא כ"ק אד"ש מה"מ אל המרפסת.

עם פתיחת הוילון הגביר הקהל את שירתו, וכ"ק אד"ש מה"מ, במבט פניו המאירות במיוחד,

עודד את השירה וסקר הקהל מימין ומשמאל, שוב ושוב. מדי פעם עודד בתנועות והקהל מצידו הגביר את שירתו, כשמורגש על פני הכול הכמיהה העזה וההשתוקקות הבלתי-רגילה לראות את פני כ"ק אד"ש מה"מ [גם הפעם, כבליל שבת לפני שבועיים, נראו שוב התנועות שישנן בשבועיים האחרונים]. פעמיים בזמן השירה סידר כ"ק אד"ש מה"מ את שפמו בידו הק', כפי שעדים היינו למעין זה בהתוועדויות.

לסיום פנה כ"ק אד"ש מה"מ לשמאלו, לסגירת הוילון. הגילוי נמשך א"כ 5 ורבע דקות, והמעמד הסתיים אל תוך השבת.

בינתיים הספיקו אלו שנשאו על גופם דברי 'מוקצה' להעבירם ולתוחבם עמוק בתוך ה'לאקער'ס', בטרם תגיע השבת.

מאוחר יותר נודע, אשר באותן דקות בהם רמז כ"ק אד"ש מה"מ לתפילת מנחה לא ה' שום מזכיר בקודש פנימה, והמשב"ק שה' בקודש נתן הסידור לכ"ק אד"ש מה"מ כבקשתו ואמר קרבנות, כשלתע רמז כ"ק אד"ש לעבר הוילון ממול. ברגע הראשון לא תפס המשב"ק במה המדובר. הוא פתח הוילון וכ"ק אד"ש מה"מ רמז לפתוח הדלת, או-אז הובן שברצונו לצאת למנחה, וכששאלו על מנחה ענה בחיוב, ומיד יצא אל התפילה, ועם תחילת התפילה כבר הספיקו לבוא כל חברי המזכירות.

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי'
וזוגתו מ' חנה תחי'
וב"ב:

חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא,
מנחם מענדל, חוה רבקה, דוד,
שיינדל גיטל, מנוחה סימא, צבי
הירש, יקותיאל דובער שיחיו
בעלינאָוו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת
השליחות לנח"ר כ"ק
אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל זוגתו
מרת שטערנא שרה שיחיו
שפריצער

.

לע"נ

האשה החשובה מרת שרה אורית
ע"ה בת ר' יעקב יוסף
מקלר

נלב"ע בדמי ימי'

כ"ה תשרי ה'תשע"ט

יהי רצון שתזכה לעליית הנשמה עד
לעילוי הכי גדול בהתלבשות הנשמה
בגוף בשר ודם בגאולה האמתית
והשלימה תיכף ומיד ממש!

.

לזכות

האחים מנחם מענדל ויוסף יצחק
שיחיו חצרוני

לרגל יום הבר מצווה בט"ז מרחשוון
שיזכו להיות מחיילי בית דוד
נאמנים ומסורים לנח"ר כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א

האהבה היא רוח החיים
בעבודת החסידות. אהבה היא
חוט המקשר את החסידים
אחד בשני, והיא חוט המקשר
רבי בחסידים וחסידים ברבי.
אהבה - הן בדרך אור ישר
והן בדרך אור חוזר - אין לה
מחיצות והיא למעלה מהגבלת
מקום וזמן.

לזכות
הוד כ"ק אדמו"ר
מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

לתרומות והקדשות

ארה"ק - 072.224.4200 | חו"ל - 754.221.7832